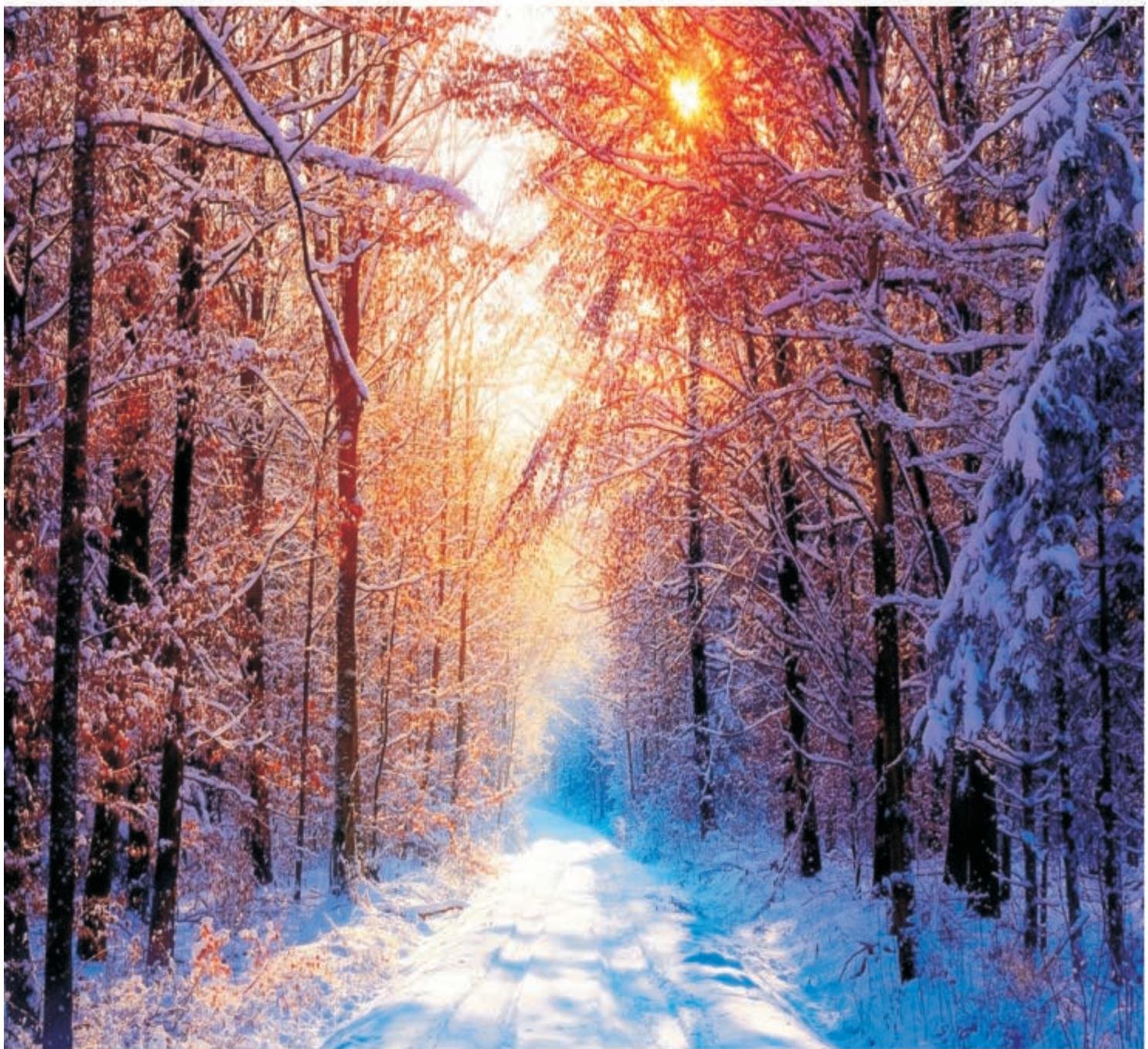

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

- ИДЕТЕ ПО ЦЕЛИЯ СВЯТ
- В ТЪРСЕНЕ НА БОЖИЯТА ВОЛЯ
- 10-ТЕ БОЖИИ ЗАПОВЕДИ

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПОЛЗВА ЧАСТ ОТ СТАТИИТЕ И ФОТОГРАФСКИЯ МАТЕРИАЛ НА "NACHFOLGE" С РАЗРЕШЕНИЕ НА ФОНДАЦИЯ СВ. БОЖИЯ ЦЪРКВА - ГЕРМАНИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПРИТЕЖАВА СВОБОДАТА ДА РАТУВА НА ХРИСТИЯНСКАТА ИДЕЯ БЕЗ ОГЛЕД НА ОПРЕДЕЛЕНА ДЕНОМИНАЦИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПУБЛИКУВА САМО ПРЕВОДНИ МАТЕРИАЛИ.

www.wkg.gci.org

Stiftung WKG
Postfach 1129,
53001 Bonn

Съдържание

Януари / Февруари / Март 2015 г., ISSN 1312-0409

Списанието се разпространява бесплатно

Идете по целият свят	6
Толерантност - дileма „истината или човека“	9
Молитвата на Явис	10
В търсене на Божията воля	12
Бог ни подари възкресение!	17
Белезите на духовния човек	17
... за истинския християнин	19
Бах - „петият евангелист“	19
10-те Божии заповеди	20

Псалом 24

Господня е земята
и всичко що има в нея,
Вселената и тия, които живеят в нея; защото Той я е основал върху моретата, и затвърдил върху водите.

Кой ще възлезе на хълма Господен? И кой ще застане на Неговото свето място?

Оня, който е с чисти ръце и с неторочено сърце, който не е предал на суета душата си, и не се е клел на лъжа. Той ще приеме благословение от Господа, И правда от Бога на спасението си.

Това е поколението на ония, които Го дирят; ония, които търсят Твоето лице, те са Яков.

Издигнете, порти, главите си, И бъдете издигнати вие, вечни врати, И ще влезе Царят на славата.
Кой е Тоя Цар на славата?
Господ могъщият и силният, Господ силният на бой.
Издигнете, порти, главите си, И бъдете издигнати вие, вечни врати, И ще влезе Царят на славата.
Кой е Тоя Цар на славата?
Господ на Силите,
Той е Царят на славата.

Водят ли всички религии до Бога?

Сигурно сте чували подобен коментар, че всички религии водят до Бога. В този случай се говори за религиозен плурализъм.

При плурализма са налице две форми на проявление. Първата е факта, че ние живеем в общество насищено с различни култури и религии и че всички заслужават уважението ни. Това е правилно и е добро. Необходимо е да сме толерантни, но това не означава, че трябва да се съобразяваме с всяко мнение.

От друга страна налице е религиозен плурализъм, който дава право на всички религии. Но как стои въпросът с тях?

Водят ли всички религии до Бога?

ВСЪЩНОСТ КАКВО Е РЕЛИГИЯТА?

Първо трябва да дефинираме какво е религия? За какво става дума при таоизма за религия или за философия? А към коя насока на вярата спада Будизма след като счита, че няма Бог? Религия ли е той?

Или сатанизма, чийто последователи зачитат Бога, но не желаят да имат работа с Него. Но водят ли всички религии до Бога, дали те желаят или не желаят това? Онзи, който вярва в това е готов да зачита всички духовни течения като религия.

Никое духовно течение не желае да се откаже от съществуването си. Като следствие от това всяко течение твърди, че води до Бога независимо от факта към коя религиозна група се числите.

При гореспоменатите концепции, че всяка религия води до Бога не става дума за религия - тук става дума за вяра и че всеки човек независимо от духовното течение към което принадлежи ще бъде спасен (универсализъм).

Но тази концепция се натъква на един проб-

лем: различните религии имат различна представа за Бога. Някои религии насырчават духовното, други имат психични представи, но нито едните нито другите познават Бога. Едни религии имат много богове, други нямат Бог. А някои хора изобщо не желаят да дойдат при Бога, защото им се проповядват неща против волята им.

Всяка религия си има собствена представа за спасението. За някои религии спасението означава въвеждане в нищото във вечното индивидуално съзнание.

За други спасението означава умножение на индивидуалното съзнание за цяла вечност. Трудно е да се установи как тези две учения водят в една и съща посока. Ако някои Ви каже, че всички религии водят към Бога е необходимо да запитате откъде знае това? Изпитал ли е всички религии и на края намерил ли е Бога?

Който твърди, че всички религии водят до Бога счита, че познава нещата по-добре от всеки мюсюлманин и индус. Мюсюлманинът твърди, че само исляма води до Бога. Плуралиста казва: вие се заблуждавате. Нека аз ви обясня. Откъде знае той това? Каква е базата на неговия авторитет? Обикновено това са негови измислени. Той решава кое е правилно за него, а фактите и в какво определена религия вярва, това не го интересува.

Различните религии са в противоречие помежду си. Логиката твърди, че всички те могат да бъдат погрешни и че не всички са правилни.

Независимо от това плуралистът твърди, че всички религии са правилни. Противоречивите твърдения са правилни.

Вярата в Иисуса е точно толкова правилна, колкото в Мохamed при все, че нито християните нито мюсюлманите са съгласни с това.

ОТГОВОРИТЕ НА БИБЛИЯТА ОТНОСЧО ПЛУРАЛИЗМА

Павел пише в Римляни 1:20-23:

„Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него, сиреч вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията; така щото, човеците остават без извинение.

Защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха; но извратиха се чрез своите мъдрувания, и несмисленото им сърце се помрачи.

Като се представяха за мъдри, те глупеха, и славата на нетленния Бог размениха срещу подобие на образ на смъртен човек, на птици, на четвероноги и на гадини.“

Бог се откри на всички човеци, така че да няма извинение (стих 18-20). Павел знаеше, че мнозина не са чули за Христа. Незнанието не води до извинение.

Всеки греши и ще бъде отговорен: „...понеже, когато езичниците, които нямат закон, по природа вършат това, което се изисква от закона, то, и без да имат закон, те сами са закон за себе си, по това, че те показват действието на закона написано на сърцата им, на което свидетелствува и съвестта им, а помислите им или ги осъждат помежду си, или ги оправдават...“ (Римл. 2:14-15).

„Но ако нашата неправда изтъква Божията правда, що има да кажем? Несправедлив ли е Бог, когато нанася гняв? (по човешки говоря)“ (Римл. 3:5).

Но как ще стори това? Библията не познава изключения.

Божията воля е всички човеци да дойдат при Него. „Който иска да се спасят всичките чове-

ци и да достигнат до познание на истината.“ (1. Тим. 2:4), но не е казано, че са валидни.

Във всички религии съществуват добри хора. Спасението обаче няма нищо общо с доброто в человека. Много повече става дума да станем едно с Христа, Създателят и Усъвършителят на нашата вяра.

Повечето религии ни учат, че спасението идва чрез една или друга форма на дела - ако върши това или онова, едва тогава ще достигнем до Бога. Евангелието обаче ни казва, че подобни действия са несъвместими. Ние, хората не можем да се спасим чрез собствените си дела.

Предписанията не спасяват, а това означава, че религиите не могат да ни спасят. Вярващите от другите религии се нуждаят от милост, ние също се нуждаем от милост. Милостта се намира само при Исуса.

Повечето религии не познават Бога, обичащ целия свят. Плуралистичната представа: Бог ще спаси и вярващите от другите религии се базира на християнското учение, че Бог обича този свят.

РЕЛИГИОЗНИ ВОЙНИ

В името на религиите е извършена много неправда. Религиозните различия се разширяват във войни.

Затова мнозина са на мнение да се прекрати насилието и да се зачитат другите религии... тогава ще цари единство и мир. Подобен начин на мислене е наивен. Различните религии се разграничават спрямо останалите, а пожелателното мислене не променя нищо. Разликите в религийте са следствие от човешкото отчаяние. В плурализма не е налице фундамент за истината - не е налице дори повод за потвърждаването й.

В никакъв случай обаче не желая да твърдя, че всички мюсюлмани и хиндуиси биха били погубени. Онова, което ще се случи в Деня на Страшния съд зависи от Божието решение. От Библията знаем, че Бог се откри на човеците чрез Иисуса Христа, а не чрез религии.

Бог не обича хората поради религиите им. Ако Бог ни спасява, Той прави това поради общението ни с Христа.

По същия начин смея да твърдя, че не всички

християни ще се спасят. Факта, че някой се нарича християнин не означава, че той уповава на Иисуса Христа и на Неговата милост. Евангелието е насочено към хора, които са призвани към Божията милост уповаващи на Христа, Дарителя на милостта и предаващи живота си на техния Господ и Учител.

Няма значение дали човек е будист или християнин. Единственият път за спасение е да приемем Дара, който Бог ни е определил чрез Иисуса Христа.

Хиндуизмът учи, че не всички хиндуси ще се спасят; исламът учи, че не всички мюсюлмани ще се спасят. Християнството учи, че не всички християни ще се спасят. Плуралистът е в противоречие с всички религии, които желае да защищи. Опита за защита на всички религии води до изказването, че всички религии грешат. Често плуралистите имат проблеми с невероятните учения на християнството, защото те не са приемливи за мюсюлманите. Представителите на плурализма се стремят да установят дори и най-малкия общ показател, а всичко онова което е невероятно бива оставяно настрана.

В повечето случаи религиозните общества не се интересуват от спасението, което признават другите религии. Повечето религии не познават Богът, който обича целия свят. Плуралистичните представи, че Бог трябва да спаси и вярващите от другите религии се базира на християнското учение, че Бог толкоз възлюби света щото даде Своя единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него.

СИСТЕМАТИЗИРАНЕ ОТГОВОРИТЕ НА ПЛУРАЛИЗМА

Най-добрият отговор на плурализма е обясняването на нашата вяра, изразена чрез езика на всекидневието:

- Никой не е съвършен, всеки се е държал неправилно и е грешен.

Правилното и погрешното не са само представа, те са обосновани стойности дефинирани от Авторитет, който е по-голям от човешкия разум.

- Когато се държим неправилно обиждаме останалите хора, а ако те се държат неправилно те обиждат нас.

- Ние желаем да живеем в свят, в който всеки

се държи по правилния начин и никой да не ранява другия. Фактите говорят, че никой не е съвършен и никой не може да твърди, че живее в перфектен свят.

- Хората не могат да ни променят благодарение на собствените си сили. Някои хора могат да представят добри и етични принципи, но никой не е съвършен. Не е лесно хората да установят собствената си етика по същия начин не функционира и факта друг да определя етичните норми за нас. Нуждаем се от етични норми стоящи над човешкия авторитет.

- Никой не е застрахован от грешки и ние съми не можем да се спасим. Нуждаем се от оправдание, помощ от нещо по-силно от човешката помощ. Нуждаем се от Бога.

- Евангелието ни учи, че Бог е подготвил онова, от което се нуждаем. Той притежава дефиницията за истинското и фалшивото. Той е определил за нас опрощението на греховете, от което се нуждаем. Той притежава свръхестествената сила, която може да ни промени.

Всичко това върши Иисус Христос!

Христовото разпятие ни сочи колко страшно нещо е грехът и сочи, че цената е платена. Христовата смърт и кръст доказват, че ни е простено, Неговото възкресение говори за СПАСЕНИЕТО ни.

Бог дойде, за да ни спаси, защото ние със собствени сили не можем да се спасим. Ние се нуждаем от това СПАСЕНИЕ и от Христовото Евангелие.

Това е ДОБРАТА ВЕСТ ние можем да упомняме на Божията доброта, която е в противовес на човешката доброта и съзнание.

Можем да разчитаме на факта, че Бог ще ни спаси и че ще спаси хората от другите религии, ако предадат живота си на Христа.

Ние не знаем как и кога Бог ще ги привлече при Себе Си, но ние упомняме на Неговата милост и доброта, защото знаем, че Той - Иисус Христос е Спасителят на този свят.

Йозеф Ткач

Идете по целият свят

Иисус не каза: Омислете и работете като ловци на човеци. Той каза: **следвайте ме.**

И само така можем да станем ловци на човеци.

Първите указания на Исус към учениците гласяха: „Следвай ме“. Исус желаеше те да Го следват през целият му живот. Подобно следване е един динамичен процес - а ранната църква бе динамична. Тя се разпространяваше по целия свят като преминаваше етични и културни граници. Никаква икономическа прослойка не бе препреграда за нея, тя преодоляваше бариерите изградени от общество.

Едва след столетия тя започна да се проявява като център в обществото, държавата и културата. В хода на това развитие тя се превърна в една статична институция. Всички хора, всяко нещо започна да се върти около нея. Това развитие се разглеждаше като напредък, но не се оказа истинско благословение.

Години наред църквата в Европа бе институция с особено влияние - но точно този ѝ успех я нарани.

С възникването на модерната индустриална цивилизация държавата и обществото отхвърлиха доминиращото влияние на църквата. Тя се принуди да приеме този нов статус и не успя да се върне към първоначалната си динамична мисионерска роля. Вместо това влезе в конкурентна борба със светските институции, за да намери място в живота на хората и се превърна във второстепенен образец.

БОРБА ЗА ДЕЙНОСТ

Колкото по-дълго и колкото повече църквата се държеше като минимата сигурност и статичните образци, толкова повече се чувстваше принудена да спечели невярващите. Всяка евангелска програма се старае да спечели членове за статичната църква или да предаде на църквата по-голямо значение и атрактивност в обществото.

Този образец важен за статично разбираната църква, която също трябва да расте. Растежът ѝ не зависи от степента на активността ѝ, а от чувствителността на нейния кръг.

След Втората световна война този кръг се на-

мая постоянно, а организираните вярващи оказват съпротива. Затова се налага старанието на смесване на вярващи „Божии агнета“ с невярващи.

ПАЗАРНА ЕВАНГЕЛИЕТО

Статичните и активните образци се споразумяха да приемат и един вреден образец - пазара на евангелието.

Евангелизирането и проповядването на Евангелието придобиха една по-голяма стойност. Тази дефиниция се интерпретира по различен начин в зависимост от управляващата - съобщителна техника. Така че не е за чудене, че църквата днес обслужва маркетинга на рекламната техника като целта ѝ е проповядването на Евангелието в модерния свят.

Буквално ние сме произвели хиляди музикални програми от които се вижда как ние проповядваме вярата си, как ние допринасяме за разпространяването на Божието царство, как водим хора при Бога. Ние рекламираме, имаме радио и телевизионни излъчвания, провеждаме евангелизационни походи, организираме рекламни кампании спрямо съседите, изграждаме представителни сгради, предлагаме служение за деца, използваме завладяващи студио-визуални ефекти.

Всичко това е МАРКЕТИНГ - опит за завладяване на потенциални клиенти за нашият „продукт“ за „статичната църква“. Ние сме открыто заинтересовани невярващите да намерят Христа (статичното мяло Христово). В това няма нищо лошо, но подобни действия могат да доведат и до вреди. Проблемът е в това, че огромните разходи водят до минимален успех. Дори „рекламните кампании“ да ни въодушевяват, то ние губим от погледа си истинската им цел. Нашата активност се превръща в самоцел. Не е чудно, че мнозина евангелизатори се чувстват унили и не изпълнили сълга си.

Но какво трябва да се направи?

Някои умни глави от нашето християнство изискват от нас да се върнем към динамичното християнство.

Да ръководим или да следваме?

Един от най-често използваните девизи на маркетинговия образец гласи: „Дойдете след Мене и

Аз ще ви направя ловци на човеци”(Мат. 4:19).

Ние разбираем това като покана и с въодушевление трябва да се хвърлим в морето на неверие и да молим Бога за Неговото благословение и да ни превърне в успешни „ловци на човеци”. Иисус не ни каза „излезте и станете ловци на човеци”, Той каза: „Дойдете след Мене и Аз ще ви направя ловци на човеци.” Само така ще ни направи ловци на човеци.

Виждате ли разликата?

Води ни! - Подобна молба означава, че знаем целта, но независимо от това се нуждаем от помощ, за да стигнем успешно до там.

Следвай ме! - означава, че не знаем целта, но че ще я достигнем, ако уповаваме на водителството на Иисуса.

„Следвай ме!” - гори и да звучи повелително означава точно противоположното на статично то християнство и ни води в диаметрално противоположната посока на маркетинговия обратец.

Първите христиани бяха динамични, те не притежаваха институции, сгради, имаха само собствените си къщи. Те очакваша скорошното избавяне на Христа, те поддържаха домовете си, но чакаха прехода.

Те водиха един обикновен живот, не избягаха от обстановката - имаше едно изключение: Святят Дух, който действаше в тях и промени живота им из основи.

Църквата до известна степен бе едно с общество то. Те общуваха относно Евангелието и го разпространяваха. Радостта относно живота им с Христа бе огромна, те можеха да я предадат непосредствено без да „евангелизират“. Те се бяха отказали от служението на идоли, но тяхната култура не се отличаваше от юдейската, от гръцката или от римската. Последователите на Христос се стараеха да имат тесни връзки с приятелите и роднините си.

Как беше спечелен ЗАПАДЪТ!

Ние имаме погрешна представа относно ранната църква. В книгата си *The Rise of Christianity* („Разпространето на християнството“) - Щарк описва преживянялото от християните. Той следи изтребването на църквата - от 120 души 300 години след Христа е между 5 - 7,5 милиона.

Щарк дава тези данни като социолог. Първата църква имала растеж с 40% на десетилетие и с 4% на година. Резултатите

от този растеж бе постигнат от едни съвсем обикновени хора, които се грижеха непосредствено за ежедневието си.

С други думи: ранната църква се разпространи защото приятелите и роднините на християните преживяха заедно с тях Христос и те се решиха да станат Негови последователи и така стана промяната. Нямаше никаква организирана програма. Новоповярвалите не виждаха нищо особено в стореното от тях. Техните действия допринасяха в Римската империя да чуят за Христос. Най-ярко тази промяна се изразява в живота на жените.

Сестрите

В първите домашни църкви вярващите живееха според примера на Иисуса и това малко движение започна да расте. Като непосредствен резултат от промяната им в живота първата църква бе привлякла в попрището си най-вече жени.

Колко голям е бил процента на покаяните жени-еничнички за това говори факта, че Кайзер Валентин е помолил Папа Дарий - да издава указ, с който жените еничнички не трябва да допускат християнските мисионери в домовете си. За кратко време жените христианки са били повече от мъжете в църква, при езическите религии мъжете са били повече. Тези жени са се стараели да водят Богоугоден живот.

КАЧЕСТВО НА ЖИВОТА

В гръцко-римското общество жените-христианки са се радвали на по-добро качество на живот спрямо еничничките.

Християнското общество отхвърля двойнияят морал. Промененият начин на живот се отразява и върху потомството им. Свидетелство за живота на християните са били и вдовиците, които са били подпомагани.

ВРЕМЕТО НА ЧУМАТА

Избухването на чумата ускорило разрастването на църквата. В първите години на ранната църква са избухнали две епидемии от чума. Първата епидемия се разразила между 160 - 180 год. след Христа. Втората - около 100 години покъсно. Кайзер Марк Лурел също ставал жертва на чумата. Християните също са били потърпевши от чумата, както съседите им езичници. За 15г умира 1/3 от населението на римското царство. повечето христиани намират опора в живот и смърт в Христа Иисуса.

Кервани от коли са транспортирали труповете извън града, където са били изгаряни. Хората са умирали като мухи. И точно в такива моменти хората търсят отговори относно живота, смъртта и Бога.

Езичниците нямали към кого да се обърнат, техните свещеници нямали отговор от боговете, на които са се кланяли, те сякаш не били благосклонни.

Езическите богове не обещават вечен живот, а живот в тъмния подземен свят.

В противовес на това християните са живели в любов, подкрепа и упование в Иисуса Христос. Те са запазили мирът и утехата благодарение на Светия Дух. Те са живеели в единство благодарение на любовта и са устоявали пред изкушенията.

През 260 год. след Христа Деонисий пише: Повечето от братята християни са живели в безгранична любов и лоялност, винаги са мислели за близкия си. Без да мислят за опасността са се грижели за болните в името на Иисуса Христос и с радостно сърце са носели болките на другите. Така много от братята погинали от болестта, но спечелвайки похвалата на мнозина; подобна смърт, която е резултат от дълбока набожност и сила вяра е мъченическа смърт.

САМИ И ИЗОСТАВЕНИ

Езичниците са се стичали на тълпи, стремели се да избягат от чумата - между тях имало владетели, свещеници и лекари, които са били без надежда и опора за душите си.

Те са изоставяли болните си близки и са тичали далеко, за да се спасят. Християните са се грижили за близките и съседите си. В много случаи Божията любов в тях е била толкова голяма, че те са влизали в домовете на болни и изоставени езичници и са ги приемали като свои.

Този малък индивидуален акт на милост ги е карал да се питат какво би сторил Иисус при подобна ситуация; действията им са имали невероятно влияние.

Християнският пример е противостоял на отношението на езичниците и мнозина от оцелелите се причислили към християните. Езическата вяра ги оставила в задънена улица, християните са знаели по-добър изход. Така много езичници станали християни.

НЯМА РЕЛИГИЯ БЕЗ НЕДОСТАТЪЦИ

Не е необходимо да има драматични чудеса и спектакулерни изцеления. Християните не са чакали да бъде създадена организирана програма. Те

са служели на Иисуса и са следвали водителството му.

Епидемиолозите считат, че предоставянето на повече вода и топлина на болните повишава издръжливостта и възможността за оцеляване с 30%.

Затова сред християните оцелелите били повече спрямо езичниците. Дори този незначителен факт спомогнал да се промени съотношението спрямо езичници и християни.

А ония езичници, за които са грижели християни оцелели и по-късно поддържали контакти. За кратко време се покаяли мнозина.

Кайзер Юлиян се оплакал от свещениците си в Галатия, че те трябвало да притежават същите добродетели като галелияните, така той наричал християните. Безбожните галилияни помагат не само на техните бедни, но и на нашите.

Юлий мразел „ „галелияните“, но признавал, че примерът им имал огромно въздействие. Той гори не предполагал, че светът по онова време следва повика на Иисус: „Дойдете след Мене и Аз ще ви направя ловци на човеци.“

ЩЕ ФУНКЦИОНИРА ЛИ ПОДОБНО НЕЩО ДНЕС?

В нашият модерен сложен свят би ли съществувало нещо подобно?

Технологията днес може да са други, но основните ни потребности не са се променили. Мнозина считат, че днешният човек живее под знака на „създавания от Бога“ вакуум

Бог желае да действа чрез живота ни в нашето ежедневие. Нека си спомним думите на Исаия: „Утешавайте, утешавайте любете Ми,

Казва Вашият Бог.

Говорете по сърцето на Ерусалим, и извикайте към него, че времето на воюването му се изпълни, че беззаконието му се прости; защото въз от ръката Господна. Двойно наказание за всичките си грехове.

Глас на един който вика: Пригответе в пустинята пътя за Господа, направете в безводното място прав друм за нашия Бог.“ (Исаия 40:1-3)

Подобна подготовка няма да се осъществи ако стоим на едно място. Тя е резултат от старанията ни да премахнем пречките. Необходимо е да подгответим пътя на погубените. За тази цел е необходимо да вложим ресурсите си, времето си.

Християнството в Европа е достигнало чрез обикновени хора последвали Христа. Може би е крайно време да последваме техния пример и път!

ТОЛЕРАНТНОСТ -

дileма “истината или човека”

Верността на народа към традицията повелява на всяка промяна на религиозната принадлежност да се гледа като на предателство и измяна. Парadoxът е във факта, че това е неизбежното заключение, както на среди близки до атеистичните, така и на крайни религиозно-политически системи.

Тази визия предлага възможност за политически спекулатии и националистически изстъпления

Идеите за религиозна свобода се чувстват страшно неудобно в една ценостна система, където очевидно на преден план са интересите на нацията или общността и религията е разбрана като инструмент за национално идентифициране, като вярност към рода, като системи от морални норми на предания и традиции.

Съществува и друг подход към религията, който е характерен за искрено религиозните хора. Но и в него религиозната свобода „не се чувства комфортно“. Той е основан върху друга ценостна система. На първо място стои въпросът за ИСТИНАТА.

Истинската църква е тази, която ще ни спаси. Но има един проблем. Когато си определил коя е истинската религия, то-

гава си обявил останалите за фалшиви.

Религиозната свобода изисква свобода за заблудата, кое то е парадокс за търсещите истинската религия.

Признаването на правото на всеки да погуби душата си по най-приятния за него начин е равносилно на престъпно равнодушие и в действителност най-ревностните вярващи, ако не са водени от Божия Дух в пътя на толерантността са най склонни да отнемат религиозната свобода.

В историята виждаме често как една църква от преследвана и изискваща религиозна свобода се превръща в преследваща и отказваща религиозна свобода.

Каква е ценостната система на религиозната свобода?

В исторически план тя започва своето формиране след Реформацията и жестоките религиозни гонения през средните векове.

Но едва в края на 18-ти век на територията на новия континент се създаде държава, която остави религията на съвестта на гражданите. Отношението с Бога стана личен проблем.

Не може вече нацията да се

идентифицира чрез религиозната си принадлежност.

Разделението на църквата и държавата и религиозният pluralизъм поставиха основите на религиозната свобода. Тези основи почиваха на един принцип, който може да се формира така: Истината е създадена за човека, а не човека за истината.

Това не е личен, а обществен принцип, т.е. обществото го изисква от държавата и се изразява в това, че държавните институции не се произнасят по въпроса за „истината“. За тях такава категория не съществува. Що се касае до истината, тя ще защити сама себе си пред съвестта и разсъдъка на всекиго.

Религиозната свобода изисква държавата да е отделена от църквата и държавата да не влиза в ролята на богослов. Защото БОГОСЛОВЪТ служи на истината, а държавата служи на човека.

В своята църква или в личния си живот не можем да игнорираме истината, както това се иска от държавата.

Принципът за религиозната свобода няма да ни помогне. Той е в сила за обществения живот, а не за църковния или личния. □

Молитвата на Явис

Молитвата на Явис обхваща като калейдоскоп съверната воля на Бога относно бъдещето ни. Тя сочи, че нашият Отец се стреми да ни даде повече, отколкото сме очаквали в молитва.

Но какво Всъщност е написано в 1. Летописи 4:9-10?

„А Явис беше най-много почитан между братята си; и майка му го нарече Явис (т.е. Скръбен), като думаше: Понеже го родих в скръб. И Явис призовава Израил-вия Бог, казвайки:

Дано действително ме благословиш, и дано разшириш пределите ми, и ръката Ти да бъде с мене, и да ме пазиш от зло, та да нямам скръб!

И Бог му даде това, което иска.

Сигурно ще кажеш: нищо особено не намирам на това място. Ако прочетете обаче по- внимателно всяка от молбите ще променят диаметрално обикновения начин на мислене.

Тази молитва докосва сърцата стремящи се към Божието благословение и които не се задоволяват с малко. Който искрено уповава на молитвата на Явис очаква от Бога да извърши велики дела. Тогава ние като християни не стоим на брега на реката и просим чаша с вода.

Не... ние приемаме малката молитва с невероятно действие и скачаме в пороя от любов, сила и милост. Потапяме се във великолепния Божий план.

Първата молба:

„Дано действително ме благословиш...“

Мнозина християни считат, че тя е насочена към Явис и че такава молитва е егоистична.

Ако погледнем внимателно Бог желае от нас точно такава молитва.

Да молим за благословение не означава да искаем повече от това, което можем да достигнем със собствени сили. Това означава да се молим за

освобождаване на великолепната, вечната неизчерпаема Божия доброта в живота ни. При това Сам Бог решава кога и под каква форма ще ни благослови.

Безрезервното упование в Божията доброта е в противовес с проповядваното днес Евангелие за преуспяването.

В молитвата на Явис се подчертава онова, което Бог е приготвил за нас. А това означава пълно доверие и упование в Бога.

Когато Божието благословение е станало ултиматум, тогава ние се хвърляме в Божия план отреден за живота ни. Всичко останало придобива второстепенно значение.

Божията доброта е неограничена, но ако вие не сте се молили за благословение, тогава няма да получите в пълен размер от онова, което Бог е приготвил за вас.

„Пожелавате, но нямаете; ревнувате и завиждате, но не можете да получите; карате се и се биете; но нямаете, защото не просите.“ (Яков 4:2)

Бог остава всичко в ръцете ни и ние сме длъжни да променим нещата из основи.

Втора молба:

„.... и дано разшириш пределите ми...“

Втората част от молитвата на Явис се концентрира върху указания касаещи личностната житейска рамка. Явис не се моли за увеличаване на името си, а повече за влияние, отговорност за възможности в страната.

Погледнато от нашата страна тази молитва би изглеждала така: Боже наш и Царю наш, дай ни повече възможности да достигаме хората чрез Твоето слово. Желая повече да ти служа.

Ако вие започнете да се молите по този начин, тогава в живота ви ще настъпи невероятна промяна.

Бог желае да надминем собствените си граници, да завладеем нови територии и да служим на Неговото име.

Независимо от професията, която имаме, независимо от образоването Бог желае да вършим

неговото дело тук на земята.

Който с Вяра започне да се моли за разширяване на територията на Божието влияние, ще превиждат невероятни неща.

Бог желае да действа чрез нас, но не чрез нашата сила и мош, а чрез Духът си.

„Тогава отговаряйки говори ми, като каза: Ето Господното слово към Зоровавела, което казва:

Не чрез сила, нито чрез мош, но чрез Духа ми, казва Господ на Силите“ (Зах. 4:6).

Бог се е специализирал в използването на обикновени хора вярващи в един Свръхсъществен Бог, от Когото получава невероятни неща. Според Божията математика уравнението би изглеждало така: Моята готовност, моята слабост плюс Божията Воля и Неговата свръхсъществена мош ще доведат до разширяване на моята област. Бог няма да действа до момента, в който ние правим малки крачки и не поемаме рискове.

Бог започва да действа, когато вие поставите Неговото дело на преден план. И ако сте се помолили Бог да разшири границите ви, Той ще стори това.

Трета молба:

**„...и ръката Ти
да бъде с мен“**

Който заедно с Бога навлезе в нова територия, ще се натъкне на съпротива. Той ще се оплете в противоречиви обстоятелства, ще се почувства слаб, обладан от страх и изоставен. Но като Божии деца ние сме длъжни да се осмеляваме да вършим големи неща определени ни от Бога.

„...защото Бог е с нас...“

Подобна нагласа противоречи на всички светски правила защото ако някои иска да постигнат нещо в света - той желае да е независим.

Молитвата на Явис желае да стори от нас герои. Как? Като принудим себе си тази трета молитва на Явис да стане наша.

По този начин се освобождава силата на Божията Воля.

И така, молитвата за Божието благословение не е молитва за осъществяване на желанията ни, а израз на единство с Божията Воля.

Важно е да се молим така: Отче, помогни ми, не мога сам. Това, което искам да сторя е твърде голямо за мен. След това постыпвайте според вярата си. Знайте, че накрая сърцето ви ще лекува защото Бог ще ви даде правилните думи и сила за преодоляване на трудностите.

Няма нищо по-добро човек да превиждат невероятни неща.

естествената Божия сила.

Затова е важно ние като християни да сме изпълнени със Святия Дух.

Бог не търси отличници от теологични училища. Той търси хора, които са с нераздвоени сърца и слушат гласа му.

Нека Твоята десница да бъде върху мен, изпълни ме със Святия Дух!

Четвъртата молба:

„....и да ме пазиш от зло, за да нямам скръб...“

Четвъртата молба е стратегия за получаване на Божиите благословения.

Защото едно е ясно: щом нарушим границиата и навлеземе в нови територии, това означава, че сте изместили някого. Затова християните трябва да са под свръхсъществената Божия защита, предпазваща ни от Сатана.

И в най-успешните фази трябва да се пазим да не надценяваме силите си - да се пазим от гордост и неправилно упование в собствените си сили.

Повечето християни на това място биха се молили за сила и Бог да не допуска изкушения. Това би било огромен успех, ако успеем да намалим изкушенията и да ги преодоляваме.

Молитвата ни трябва да бъде в насока: Бог да ни опази от влиянието на времето.

Ние живеем в култура на лична свобода, независимост и право на неограничена наслага. Ние зачитаме хората принасящи жертва, за да постигнат целите си.

Но ето и Божият съвет: стойте далеко от арена на изкушенията и не позволявайте страха да ви надвие и най-вече страха от поражение.

Молитвата на Явис не е молитва за издигане на человека. Молитвата притежава цикли на благословение, ако сме готови да упование на Бога. Циклите на благословение на вярата ви ще бъдат поставени на изпитание.

Ако позволите на Бога да действа в живота ви, Той ще стори най-доброто за вас. Трябва обаче да разчитате на Неговата сила, любов и на факта, че сте включени в Неговия план.

Можете да поставите молитвата на Явис в домът си без това да промени живота ви.

Важно е в какво вярвате и какви са действията ви за изразяване на Божията сила навън. Едва тогава молитвата на Явис ще променила живота ви! □

В търсене на Божията воля

Има ли Бог някакъв дневен ред или план за нас, който да включва специфичните и дребните детайли от живота ни?

Някои вярват, че Бог ни открива специфичната Си воля за нас по сложен начин. Тази гледна точка не е единствена за никоя религия, но преминава границите на вярата и доверието.

Например, един млад мъж не знаел кой университет да избере. Влязъл в интернет, за да търси потенциалните университети. Той решил, че първия университет, който намери машината за търсene ще бъде Божията воля за него.

Други търсят Божията воля, като се молят продължително и много усърдно - след това чакат да видят какви мисли или интуиции ще изскочат в съзнанието им. Вярват, че Бог ще открие волята специфичните отговори само след като са положили изключителни усилия в молитва. А трети твърдят, че буквально чуват глас - Бог им говори.

Има много начини, по които хората твърдят, че са чули Бог, но много често съобщенията му са спорни - дори сред християните.

Вярно, че Бог е всемогъщ и няма съмнение, че Той е способен да на ни открие волята Си по начин, който желае. Но трябва ли да преписваме Божия авторитет на въображаеми гласове и странични мисли? Можем ли като християни авто-

матично да приемем, че всяка наша мисъл произхожда от Святыя Дух, или не са ли повечето от тези идеи наши размисли, предчувствия и усещания? Как можем да бъдем сигурни?

Начините, които някои християни използват за определяне на Божията воля са изключително субективни - произхождащи от възприятието и опита на самия индивид. Подобни откровения са субект на личната интерпретация. Много рядко са потвърдени, отправени, оценени, подложени на критично допитване или проверка с Библията.

В много случаи тези доведени откровения на Бога изглежда съвпадат с желанието на индивида, с онова, което най-много е желал да направи.

Намирането на Божията воля чрез субективизма ни има повече общи неща с гледането на кафе и кристална топка, четенето на хороскопи, отколкото с автентичното християнство. Обективни и библейски ли са тези начини за търсene на Божието водителство? При какви обстоятелства трябва да търсим Божията воля?

Откриване на Божията воля в Библията

Какво ни назава Библията за Божията воля за нас като индивиди и как контактува Той с нас?

Ясната Божия воля за нас, хората, е отразена в Библията. Тя

не е мистерия.

Първоначално Бог изявява волята си в Стария завет на Адам и Ева, а по-късно и на патриарсите. Откри волята Си за древния народ Израил посредством Мойсей, под формата на завет съдържащ 613 закона и постановления, включително и десетте заповеди.

В Новия завет Иисус замести тези правила с напълно нов и различен завет, който представлява Божията воля, не само за Израил, а за цялото човечество.

Основната Божия воля за хората се изразява изцяло в личността на Иисус. Както автора на книгата Ереи пише:

„Бог, Който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророките, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави наследник на всичко, чрез Когото направи и световете, Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез Своето могъщо слово“ (Ереи 1:1-3).

Всичко което трябва да знаем за Божията воля е въпрос на изучаване и познаване на Иисус. Можем да учим за Иисус като четем и изучаваме Божието слово, можем да познаваме Иисус като Го поканим в живота си и като общуваме с Бога в молитва. Чрез Бога, Святия Дух, които живеят в нас ще разберем Божията воля.

Иисус описва ролята на Свя-

на Божията воля а Божията воля

тия Дух, обитаваш в християните: „А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви води във всяка истина; защото няма да говори от Себе Си, а каквото чуе, то-ва ще говори и ще ви извести идващите неща“ (Йоан 16:13).

Павел пише в Посланието към римляните 12:1-2: „И така, братя, умолявам ви поради Божии-те милости да представите телата си за жертва жива, свята, угодна на Бога, като ваше духовно служение. И не се съобразявайте с този свят, но се пре-образявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божията воля - то-ва, което е добро, благоугодно и съвършено.“

Предавайки се на Бога ще разберем основаната Му воля за нас християните.

До тук, добре. Но какво ще кажем за специфичната Божия воля за теб и мен? За кариерата, семейството ни, бизнеса, финансите и обучението ни? Колко много от нас искат да знаят в детайли дали да си купят къща или дали да станат учител или адвокат или лекар, и дори кои спестявания да вложат и в какво. Но Библията мълчи по отношение на специфичната Божия воля за теб и мен.

До известна степен четвърта глава от книгата Яков служи за доказателство, че *Бог има подробен и специфичен план, воля за всеки един от нас:* „Слушайте сега вие, които казвате: „Днес или утре ще отидем

в еди-кой си град, ще останем там една година, ще търгуваме и ще спечелим;“ когато вие не знаете какво ще бъде утре. Що е животът ви? Защото вие сте пари, която се явява за малко и после изчезва. Вместо това вие трябва да казвате: „Ако иска Господ, ние ще живеем и ще направим това или онова“. Но сега вие се хвалите във вашата на-дущост. Всяка такава хвалба е зло. И така, ако някой знае да прави добро и не го прави, за него това е грех.“ (Яков 4:13-16).

Яков просто ни предпазва от арогантната идея, че имаме пълен контрол или можем да определяме сами да останем или да тръгнем. Неговото станови-ще е, че никога нямаме пълен контрол и поради това трябва да ходим в смирено покорство на Бога. Яков не насырчава читателите си да се опитват да определят Божията воля в съответните си решения за бизнеса и живота - той просто напомня каквото и да правим да бъдем на-ясно с това, че сме субекти на Божия суверенитет.

Това ни връща към първоначалния въпрос. Как можем да открием Божията воля за себе си? Има ли Бог специфична и подробна воля и план за нас - мистериозен план? Ако да, как трябва да го открием?

Трябва да осъзнаем, че има огромна разлика между това, как Бог се открива и волята Си в Стария и в Новия завет. В Стария завет понякога известяваше волята Си на израилтяните пос-

редством хвърляне на жребий или откровения към пророците, дори със знамения и чудеса.

След идването на Святыя Дух в деня на Петдесятница, Бог не изявяваше вече волята Си със знамения, чудеса и други подобни методи, защото християните се наслаждаваха на взаимо-отношенията си с Исус Христос посредством Святыя Дух.

Не магическа формула

Няма магическа формула за християните с която да се отвори мистичната врата за чудеса, позволяваща им да хвърлят бе-гъл поглед върху мислите на Всевишния.

Вземането на решения и избра-ра са трудна работа и в Новия завет няма индикация за това, че за Бог е нормативно да взе-ма решения вместо християни-те. В малко случаи апостолите бяха подробно направлявани от Святыя Дух къде да отидат и с кого да се срещнат. Но няма ин-дикация за това, че християни-те днес ще бъдат упътвани по същия начин. Можем да заклю-чим, че Божията воля за христи-яните е всеки ден да вземат ре-шения, основаващи се на Би-блията.

Много християни страдат за-щото чакат Бог да вземе реше-ния вместо тях. Те искрено вяр-ват в това, че се доверяват на Бог и така изпитват вярата си. Вярват, че „отпускат юздите и ги повериават на Бога“. В действи-телност Бог очаква и ги насоч-

ва да мислят, да изследват и търсят съвет и да вземат мъдри решения.

Някои християни са нерешителни, отлагачи докато чакат Бог да изпрати отговора като гръм от ясно небе. Междувременно се принуждават да вземат решение, след като са чакали доста време. След това го таксуват като Божия воля. И тогава, когато бавенето и нерешителността са дали тъжен и патетичен резултат, се чудят защо Бог им отредил това.

Християните често разбират по грешен начин какво означава да се обърнат и да предадат живота си на Бога. Докато разчитаме на някои мистични и субективни догадки за Божията воля, ние абдикираме дадената ни от Бога отговорност и отпускаме края на духовния си живот.

Вместо да търсим мистични кратки начини да чуем Божията воля, което не е нещо по-различно от оправдание за отказването ни да вземем важни решения, Библията ни предлага да вземем предвид следното:

Ролята на мъдростта

Яков идентифицира елемента, който ни води в решенията ни.

„Но ако на някой от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро и без да упреква, и ще му се даде.“ (Яков 1:5). Според Яков, мъдростта е доказателство, че

Христос живее в нас. „Кой от вас е мъдър и разумен? Нека показва чрез своето добро поведение делата си в кротостта на мъдростта.“ (Яков 3:13).

Павел се обръща към вярващите в Колос, че способа за разбиране на Божията воля е дара на мъдрост: „Затова и ние от дения, когато чухме за това, не представаме да се молим за вас и да искачме от Бога да се изпълниме с познанието на Неговата воля чрез пълна духовна мъдрост и разбиране“ (Кол. 1:9). В следващата глава той говори за Извора на тази мъдрост: „за да се утешат сърцата им, като се свържат заедно в любов за всички богатства на пълното проумяване, за да познаят тайната на Бога - Христос, в Когото са скрити всички съкровища на мъдростта и на знанието.“ (Кол. 2:2-3).

Новият завет говори много повече за мъдростта, от колкото за намирането на специфичната Божия воля за подробностите в живота ни. Писанието ни учи, че Божието водителство идва посредством развитието на мъдростта, процес на духовно израстване, който Бог задейства в нас, и който не се случва за една нощ.

Мъдростта - добър усет и уравновесено решение - ни се дава в резултат на близката връзка с Бога. Притчите ни наставляват: „Сине мой, ако приемеш думите ми, и запазиш заповедите ми при себе си, така щото да преклониш ухото си към мъдростта. И да предадеш сърцето си към разума, ако призовеш благоразумието, и издигнеш гласа си към разума, ако го потърсиш като сребро, и го подириш като скрити съкровища, тогава ще разбереш страхът от Господа, и ще намериш познанието за Бога. Защото Господ дава мъдрост, из устата му излизат знание и разум. Той запазва истинска мъдрост за праведните, щит е за ходещите в незлобие, за да защищава пътищата на право-

съдието, и да пази пътя на светите Си. Тогава ще разбереш правда, правосъдие, правдивост, да! и всеки добър път. Защото мъдрост ще влезе в сърцето ти, знание ще услажда душата ти, разсъждение ще те пази, благоразумие ще те закриля.“ (Притчи 2:1-11).

Гарантирано е, че някои от решенията в живота ни са трудни и болезнени дори за християните.

Бог се обръща към християните: Аз съм суворен и със суворенитета Си ти гарантирам, че ще те приджавам в живота ти. Давам ти свобода в Христос и правомощието да решаваш какво да правиш и какво не. Зная, може понякога да почувствуваш, че си притиснат до стената, но не се страхувай. За да намериш пътя си, имаш не само писаното Ми Слово, но и дара мъдрост, а Христос живее в теб и „действа във вас, за да желаете и да постъпвате според Неговото благоволение“ (Фил. 2:13).

Боже, говори ми!

Ще изведем само няколко примера за това, как искрени християни погрешно се опитват да предсуетят Божията воля. Някои смятат, че долу илюстрираните действия ги „поставят в Божията воля“.

Отрицателни обстоятелства

Марта е фрустирана и в депресия. Току-що е скъсана за трети път на изпита по недвижимо имущество. Къде греши? Има ли грях в живота ѝ? Опитва ли се Бог да й каже нещо? Може би просто не е Божията воля за нея да стане посредник за недвижими имоти.

Да, в животът на всички ни има грех. Но това няма нищо общо с резултата от изпита на Марта. Има две правилни възможности: 1. Тя не е била достатъчно

добре подгответена за изпита. 2. Тя няма наклонност и горещо желание да стане посредник.

Марта трябва да реши дали има такива наклонности, възможности и твърдост да се подготви и да вземе изпита, и дали недвижимото имущество е правилната кариера за нея. Тя може и е редно да представи в молитва тези решения пред Бога. Но скъсването на изпита не е необходимо да се приема като никакъв вид уведомление от Бога.

Томас Едисън и екипа му са имали около 1000 неуспешни опита преди да открият как работи електрическата крушка. Какво щеше да стане, ако Томас беше казал още след 6 неуспешен опит: „Ами, ясно, Бог не благославя труда ни. Предполагам електрическата крушка не е по Божията воля.“

Щяхте да четете тази статия под светлината на свещ.

Положителни обстоятелства

Иван си търси работа - надявайки и молейки се да се появии правилното предложение, въпреки че не е кандидатствал на много места. След известно време му се обаждат негови страни приятели и му предлагат почасова работа, с минимално заплащане и никакви допълнителни облаги. Иван е малко загрижен от това, че ще трябва да работи в мазето на ресторант за бързо хранене. Но е „отворена врата“. Неговите приятели християни му казали, че може и да е Божията воля да навлезе в този бизнес (при това на подземния му етаж).

Всеки ден имаме различни възможности и трябва да ги приемаме правилно според съдържанието им. Бог несъмнено може да дава добри възможности на хората си, но наличието на възможност не е доктричен индикатор, че Бог ни я предоставя, и че трябва да я приемаме.

Погрешни интерпретации на Библията

Христо е разстроен, защото хазяина му не само е увеличил наема, но и отказва да плати за обезпаразитяването на апартамента - следствие от немарливостта на съседа, който вече се е преместил да живее в друга държава. „Няма проблем“ - беше казал хазяина.

Христо се консултира с Писанието. След като не намери подходящ стих, който да урежда взаимоотношенията между хазяи и наематели той решил да се спре на метода „щастливо попадение“ - оставя си Библията да се отвори на случаено място и се посочва с пръст случаен стих.

Пръста на Христо попадна на Осия 13:6: „Според както пасяха, така се наситиха; паситиха се, и сърцето им се надигна; затова Ме забравиха.“

Христо реши, че с този пасаж Бог му казва, че най-добрия начин да се отърве от стоножките е да ги умори от глад. И предпочита да не съхранява никаква храна в шкафовете и хладилника за няколко седмици, отколкото да настоява хазаина да наеме човек, който да обезпаразити.

Разбира се, Христо е извадил стиха от Писанието извън контекста. Божията воля не може да бъде определена по подобен начин, защото се злоупотребява с Библията.

Случайни събития

Сара е накрая на силите си. Откакто съпругът ѝ се е отдал на колекционирането на насекоми, той просто се е изгубил сред своя малък свят. Броја на екземплярите е около 2500 и за-

ема една цяла стая от къщата им, редица кашони от несортирани насекоми в гаража. Ясно е, че съпругът изпитва напрежение, което трябва да бъде лекувано. Брачните консултации не успели да помогнат. Сара се моли Бог да й даде никакъв знак, с който да й открие волята Си.

Веднъж минала с колата покрай голям билборд на Обединените Авиолинии, на който пи-

шело „Отлети“. Сара си помислила: Това е. Крайно време е да избягам от това насекомо и от всичките му малки насекоми.

Но в Новия завет не срещаме подобен пример за комуникация с Бога. Сара просто търси оправдание за решението си да напусне мъжа си и насекомите му.

Някои хора изграждат представите си за Бога като за контролър и организатор.

Исус казва: „Аз съм добрият пастир; добрият пастир дава живота Си за овцете.“ (Иоан 10:11). Добрият пастир не дава повод на вълка да нападне поверените му овце, не е ленив и невнимателен, нито виждайки заплахата оставя просто да настъпи, за да се научи на някой духовен урок. Злото върши работата си.

Бог посочва начина за добро пастируване, но от нас зависи дали ще сгрешим или ще се поправим. Бог основа добро тво-

рение, но дали ще го управляваме мъдро и ще споделяме плодовете му с другите зависи само от нас. Докато малцина просперират, множеството гладуват, това не е Божия план за работа, а човешка нечовечност. Не е Божията воля родителите да застават срещу децата си, или раса против раса, или силните срещу слабите, или egoистите срещу всички останали. Божията воля е да понесе страданията на Божия народ, да даде светлина сред тъмнината и когато тъмнината се съпротивлява да даде живота Си на кръста.

Не защитаваме Бога като пренасяме Божия суверенитет над всички събития.

Заштитаваме единствено себе си и незрялата си вяра, която гледа на себе си като на център и причина за всички неща.

Откриване Божията воля в Стария завет

Освен закона даден на Израил, как изявява Бог волята Си на хората от старозаветното време? Когато някой евреин имаше въпрос по отношение на Божието намерение за живота си или имаше конфликт с друг човек, който може да бъде разрешен чрез приемане на Божията присъда, той можеше да използва един или няколко от следните одобрени методи за познаване на Божията воля.

Отиване на съд

Старият завет се изпълняваше от съдиите. Мойсей беше поставил тези съдии над всяко племе. Малко по-късно, по време на монархите, царете избраха съдии или самите те изпълняваха тази роля. Някои съдии, но не всички, бяха левити. Те изслушваха криминалните и цивилните въпроси и интерпретираха Божията воля, както е из-

разена в 613-те заповеди и постановления на Стария завет.

Консултация при свещеник или левит

Свещениците и левитите изпълняваха функциите на учители на закона. Те трябваше да познават добре Писанието. Неукиите израилтяни се съветваха при учените левити, за да разберат какво казва Бог в Писанието по отношение на техния проблем.

Примери за това можем да видим в: Левит 10:11; Второзаконие 31:9-13; 33:10; 2. Летописи 17:8-9; Неемия 8:9

Консултация при пророк

Пророците бяха поставени от Бога за да изпълняват пастирска роля за напомняне, предупреждаване и понякога за настъпване. Бог ги използваше, за да предават специфичните му послания към хората, обикновено като нация. В някои случаи, отделни личности можеха да представят пред пророците лични спорове, за да получат направление от Бога.

Примери: Исаия 58:1; Езекил 3:17; 3. Царе 14:1-3; 4. Царе 5:8-10

Консултация с Урим и Тури

Учените не знаят с точност какво са представлявали тези предмети или как са били използвани, но основно се разбира, че главните свещеници са ги използвали като инструмент за определяне Божията воля при въпроси важни за целия народ. Те не са били достъпни за обикновените израилтяни.

Примери: Левит 8:8; Числа 27:21; 1. Царе 28:6

Хвърляне на жребий

Жребият е бил изработен от камък или дърво, подобно на за-

рове, с цел определяне волята на Бога (Притчи 16:33) по отношение на големи въпроси, касаещи целия народ, както за лични въпроси и спорове.

Примери: Числа 26:55; Притчи 18:18; Лука 1:9

Сънища и видения

Бог изразяваше волята Си понякога и чрез сънища и видения. Докато евреите и другите народи са обръщали особено внимание на сънищата и тълкуването им, от Библията се вижда, че Бог общуваше по този начин само в изключителни случаи и само с ключови личности. Яков, Йосиф, Фараона, Навуходоносор и Данай имаха съновидения. Обикновено Бог говореше и на пророците с видения и сънища.

Примери: Числа 12:6-7, Съдии 7:13-15; 3. Царе 3:5; Данай 7:1

Търсене на знаци

Значите бяха свръхестествени символи, знамения или поличби, известяващи бъдещи събития или подкрепящи Божествения авторитет. Дъгата беше дадена на Ной като потвърждение на завета му с Бога. Израел беше пуснат да излезе от Египет придвижван от облак през деня и огнен стълб през нощта. Гедеон поиска знак от Бога, за да се увери, че Той говори с него.

Примери: Изход 3:12; Съдии 6:17

Евреите не бяха нито закононо, нито социално обвързани да се придържат към тези различни методи при търсенето на Божието водителство. За евреите имаше множество възможности да открият волята на Бога. Но евреите бяха неграмотни и се подчиняваха на строги йерархични правила, с което разкриването на присъдата и личния избор не беше токова лесно нещо, колкото приемаме ние като християни днес.

БОГ НИ ПОДАРИ ВЪЗКРЕСЕНИЕ!

ХРИСТОС ВЪЗКРЪСНА!

Но засяга ли ме лично този факт?

Неговото възкресение е станало твърде отдавна, а възкресението на мъртвите е някъде в бъдещето, неизвестно кога...

Възкресение има само от смъртта, а смъртта има само при грях “и тогава страсти зачева и ражда грях, а грехът, като се развие напълно ражда смърт” (Яков 1:15)

Грехът засяга всички аспекти на човешката личност - мисли, чувства, воля. По отношение на мислите той е прекъсната връзка с Бога - Господ не обитава в ума. “Безумният каза в сърцето си: няма Бог...” (Псалом 14:1).

Като последица поразява чувствата, идва безразличие и омраза към другия. Накрая опорочава волята, постъпките. Грехът е беззаконие. “Всеки, който върши грях, върши и беззаконие, защото грехът е беззаконие” (1. Йоан 3:4).

Няма Бог, няма добро - какви ориентирни остават? На мястото на Бога идват все-

възможни идоли, пари, вещи, удоволствия, власт, слава...

Така грехът започва с отделяне от Бога, преминава в самолюбие, прераства в престъпление, влачи със себе си вина, която довежда до страх и още по-силно отдалечаване от Създателя.

Изпитвали ли сте чувство на страх, объркане, беспокойство, тъмнина без да има причина?

Това е истинския страх - че не сме ценени, че нищо няма да излезе от нас. Това е плодът на греха.

Как да реагира Бог на този свят, затънал толкова дълбоко в своя грях?

Бог в Христа примиряващ света Себе Си “сиреч, че Бог в Христа примиряващ света със Себе Си, като не вменяваше на човеците прегрешенията им, и че повери на нас посланието на примирението” (2. Кор. 5:19).

Законът изисква правда - праведен живот, съвършен характер, а това човекът не може да даде.

БЕЛЕЗИТЕ НА ДУХОВНИЯ ЧОВЕК

Понятието за духовност се различава в различните духовни общности. В някои кръгове се смята за най-духовен онзи, който говори най-много, и то все за религия. Другите приемат за признак на духовност шумните изяви. В дадени църкви пък човекът, който се моли пръв, или който говори най-силно се почита като най-духовен от цялото събрание.

Мощното свидетелство, честите молитви и шумното хваление могат да бъдат напълно съвместими с духовността, но е важно да разберем, че сами по себе си те не я пораждат, нито доказват наличието ѝ.

Истинската духовност се проявява в определени желания, които се налагат над останалите.

Те са неизменно съществуващи дълбоко вкоре-

нени потребности достатъчно силни, за да насочват и контролират живота ни.

НА ПЪРВО МЯСТО Е ЖЕЛАНИЕТО

1. ДА БЪДЕМ СВЯТИ вместо щастливи

Копнежът за щастие, който изтъква така ясно у християните, претендиращи за изключително освещение е достатъчно доказателство за пълната липса на подобно освещение у тях.

Истински духовният човек знае, че Бог ще ни даде изобилие от радост след като вече сме способни да я получим, без да бъдат наранени душите ни, но този човек не би настоявал за подобна придобивка незабавно.

Човек е духовен, когато желае да

2. види БОЖИЯТА СЛАВА

и онова определено му от Бога място тук на тази земя, а това означава да понесе временно унижение или загуба.

Този човек се моли: Да се свети Твоето име... и на ум добавя: каквото и да ми струва това. Той живее за Божия слава. Всеки избор свързан с Божието е вече направен. Той се стреми към Божията слава и жадува за нея както давещ се за въздух.

Духовният човек

3. иска ДА НОСИ КРЪСТА СИ

Много християни приемат нещастията и трудностите с въздишка и ги наричат свой кръст, като забравят, че с тях се сблъскват както грешниците, така и светците.

Кръстът са онези допълнителни изпитания, на които се натъкваме като последица от подчинението ни към Христос. Този кръст не ни е наложен със сила. Ние го поемаме доброволно като осъзнаваме напълно последствията. Избираме да се покоряваме на Христос и по този начин да носим своя кръст. А това означава да се привържем към личността на Христос, за да се посветим на Него като Господ и да се покоряваме на заповедите му. Онзи, който е така привързан, така посветен и покорен е духовен човек.

Християният е духовен човек, когато вижда всичко

4. ОТ БОЖИЯТА ГЛЕДНА ТОЧКА

Способността нещата да се оценят според Божествените критерии и да им се предава същата стойност, каквато вижда в тях Бог, е белег за изпълнен със Святия Дух живот. Бог вижда миналото и бъдещето едновременно. Неговият поглед не остава на повърхността, а прониква до истинското значение на нещата.

Пътският християнин наблюдава нещата и ситуациите и понеже не може да види през тях, той се въодушевява или обезсырчава от гледката пред очите си.

Духовният човек е способен да вижда през нещата и да мисли за тях, както Бог мисли. Този човек настоява да възприема всичко, както го вижда Бог, дори ако това е причина той да се смири и незнанието му да се открои до степен на болезненост.

Духовният човек

5. ИЗБИРА ДА УМРЕ ПРАВЕДЕН

вместо да живее грешен. Сигурен знак за зрелостта на вярващия е неговото равнодушие спрямо об-

стоятелствата на живота. Християнинът насочил вниманието си към земните радости и своето пълско тяло, гледа на смъртта с изтръпнало от ужас сърце.

Но когато живее в Духа, той става все по-безразличен към броя на годините си тук и същевременно все по-бдителен за начина по който живее на земята. Той не е склонен да заплати още няколко дни живот с цената на компромис или провал. Повече от всичко друго този човек иска да бъде праведен и е щастлив да остави Бог да реши колко дълго да живее.

6. Желанието да види НАПРЕДЪКА НА ДРУГИТЕ

за сметка на самия себе си и друг белег на духовния човек.

Той иска да има християни, които да са го изпреварили и е щастлив, когато те се издигат, а за него остава снизходението.

В сърцето му няма завист. Когато братята и сестрите му са почтени, той е удовлетворен, защото това е Божията воля, а тази воля за него е небето тук на земята.

За духовния човек е обичайно да преценява

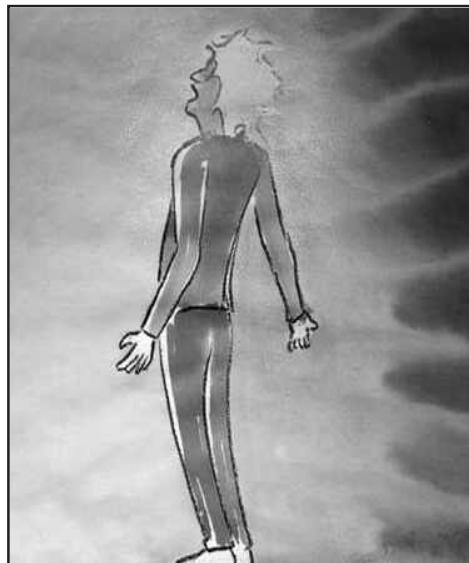
7. ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА ВЕЧНОСТТА,

а не на времето. Чрез вяра той се извисява над потока на времето и се научава да мисли и да чувства така, сякаш вече е напуснал света, за да се присъедини към неизброимото множество ангели и към църквата на първородните, които са записани на небесата.

Този човек предпочита да бъде полезен, а не известен и да служи, а не да му служат.

И всичко това е резултат от действието на Святия Дух в него. Нито един човек не е способен със собствените

си усилия да стане духовен. Само Бог може да направи человека такъв.

Пет твърдения - верни за истинския християнин

1

Аз се приемам такъв като съм - Божие творение, син, дъщеря на един Баща, който е добър и обичащ и на Когото отдавам цялото си доверие.

2

Моят ближен е също Божие създание и има свободата, както и аз, да живее по своему и да притежава това, което Бог му е дал.

3

Обичам действителността такава, каквато съществува около мен което притежавам. Аз съм тук и сега с тези, които са около мен, каквито и

да са, с техните грешки и качества.

4

Не сравнявам притежанията си с тези на другите. Чувствам се добре.

5

Радвам се на успеха на другите, защото имам това, което е най-доброто за мен.

Павел казваше: Научил съм се да бъда доволен в състоянието, в което съм.

Живеем във време, в което се говори много за свободата. Все-

ки се стреми да постигне тази свобода по един или друг начин, но дали наистина намира правия път?

Пъятят - това е Този, който живя абсолютно свободен, Който не продаде живота си и свободата си. "Аз съм пъятят".

Във всяка минута от нашето настоварено ежедневие. Той протяга ръката си и ни кани да тръгнем след Него, Спасителят и Усъвършителят на нашата вяра, за да живеем като свободни и щастливи личности сега и във вечността.

Бах - "петият евангелист"

Не отиваме ли прекалено далеч с тази формулировка?

Отговорът е отрицателен. Бах е наричан в родината си - разбира се с цялата условност на това определение "петият евангелист", защото музиката му по своята дълбока същност е теоцентрична (насочена към Бога), носи в себе си живото свидетелство на вярата на своя автор и представлява една искрена и ангажирана проповед на слушателите от петте континента.

Кои аргументи подкрепят тезата за теоцентричния и християнско-изповеден характер на Баховото изкуство.

1. В музиката си Бах използва широко известни - преди всичко библейски - религиозни текстове и хорали.

2. Самият композитор схваща цялата музика като прославяща Бога (служеща още и за възстановяване на духа).

3. Чрез съчетанието на конструктивна сложност и естетическо излъчване творчеството на Йохан Себастиан Бах свидетелства за създателната мош на своя Автор.

10-те БОЖИИ ЗАПОВЕДИ -

СТЪПАЛО КЪМ СВОБОДАТА

„Не изговаряй напразно Името на Господа твоя Бог; защото Господ няма да счита безгрешен онзи, който изговаря напразно Името Му.“

(Изход 20:7)

Страхувате ли се от клетви? Може би изпитвате ужас от магии? Връщали ли сте обратно, защото черна катка ви е минала пътя?

Милиони хора виждат зад всяка несполука в живота си нечие проклятие. В която и да сте от тези групи, вие сте свободен човек. Бог ясно заявява, че няма да счита безгрешен онзи, който използва Святото Божие Име, за да проклина, бае, вика духове или за каквато и да е друга окултна практика. Господ иска от нас да сме зрели отговорни хора, полагащи цялото си доверие в Бога - Творец и изцяло уповаващи на Неговата десница, само тогава ще можем да черпим максимално от благословенията му.

Преди хиляди години един цар наречен Валак искаше от пророка Валаам да прокълне народа, който Бог беше благословил: А Бог нареди на Валаам: Да не отидеш с тях, нито да прокълнеш народа, защото е благословен.

Валаам отиде, но при всеки опит да произнесе проклятие от устата му излизаха благословения. Колко насырчителни за нас думи. Служител ли си на живия Бог? Направил ли си първите две стъпки към свободата? Тогава всичко в твоя живот е много просто. Във втората заповед Той ти обещава, че няма да има сила, която да те прокълне, ако Божиите благословения почиват на

теб. Не ти остава нищо друго, освен да се довериш на Бога и да живееш напълно свободен от мистицизма и окултните практики, всяващи толкова страх у хората. Живот без страх - това означава да живееш свободен.

„Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ твоя Бог.“

(Изход 20:12)

Направите ли първите четири стъпки, вие се освобождавате от духовното робство - онова, кое то не се вижда, но има жизнено важни последици.

Следващите стъпки ще ни водят към освобождението от материализма властващ все повече около нас.

Всеки свободен човек има права. Тази пета стъпка ни дава правото на авторитет. Тя ни напомня, че не сме случайни. Ако имаме възможността да проследим кои са били прародителите ни ще стигнем до

Адам и Ева, а те бяха създадени от Бога.

Най-висшият авторитет комуто дължим почит, като на наш Създател, е Бог.

Родителите ни колкото млади или стари да са, в тях Бог е вложил една малка частица от Себе Си, за да създадат следващото поколение - и това поколение им дължи своята почит.

Родителите имат даденото им от Бога право на авторитет. Почитай - придавай тежест, уважавай авторитета на своите родители.

Тази заповед по-скоро обременява, отколкото да дава свобода.

Забележете обаче, че това е първата и единствена заповед с обещание. Бог обещава дълъг живот и още нещо -благоденствие на земята.

НЕ ПРЕЛЮБОДЕЙСТВАЙ!

Изход 20:14

Според библейското схващане седмата заповед е разрешението, което имам да изживея брака в условие на свобода и сигурност.

Ако се замислим обаче, тези думи на фона на днешната действителност звучат като присмех. Днес в нашето общество прелюбодейството не се счита за престъпление.

Убийството се наказва със смърт, но наказва ли днес някой прелюбодеец?

Нека видим, ако вие като личност сте направили първите шест стъпки към свободата, то в никакъв случай няма да забравите и тази. Защо? Защото първо обичате своя Бог над всичко и над всички. Защото вие сте изградена, свободна и щастлива личност.

Вие сте човек, който знае да казва „да“ и „не“. Вие сте човек със самочувствие, което идва от връзката Ви със Създателя.

Вие сте свободна личност и докато не нарувате седмата заповед си оставате свободна личност с право на избор.

В своята милост Бог е промислил за всеки един от нас, една единствена щастлива връзка - и това е бракът.

Това е върховното училище на живота, училището на свободата в уважението на другия. Нека направим и тази седма стъпка с пълно доверие в Бога и тогава ще се насладим на щастието, което Той е приготвил за нас.

НЕ ПОЖЕЛАВАЙ!

Изход 20:17

Има три истории в Библията, които ни показват механизма на пожеланието. Те ни разкриват как три различни личности, напълно свободни и щастливи попаднаха под робство, което имаше сериозни последици.

Ева беше свободна и щастлива в Едем, но падна в изкушение, което доведе не само до нейната смърт, но и до смъртта на Адам и на цялото човечество.

„А змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог беше създал. И тя рече на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината?“

Жената рече на змията: От плода на градинските дървета можем да ядем; но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не

ядете от него, нито да се допрете до него, за да не умрете.

А змията рече на жената: Никак няма да умрете; но знае Бог, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете, като Бога, да познавате доброто и злото.

И като видя жената, че дървото беше добро за храна, и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, взе от плода му та яде, даде и на мъжа си да яде с нея, та и той яде.

Тогава се отвориха очите и на двамата и те поизнаха, че бяха голи; и съзиха смокинови листа та си направиха препаски.“ (Бит. 3:1-7)

Давид беше в апогея на своя живот. Бе приятел на Бога; постигаше победи; управляваше с мъдрост, беше свободен и щастлив. Но изкушението свързано с Витсавее, на което се поддаде го доведе до там, че стана роб на Сатана.

„И надвечер Давид стана от леглото си и се разхождаше по покрива на царската къща; и от покрива видя една жена, която се къпеше; а жената бе много красива на глед.

И Давид прати да разпитат за жената; и рече един: Не е ли това Витсавее, дъщеря на Елиам, жена на хетеца Урий?“ (2 Царе 11:2-3)

Цар Ахав пожела имот, който му бе отказан и той се поддаде на изкушението да го присвои и да погуби целия си род.

„След тия събития, понеже израелецът Навутей имаше лозе в Израел, близо до палата на самарийския цар Ахаав, Ахаав говори на Навутей казвайки: Дай ми лозето си да го имам за бостан (еврейски: градина за зеленчук), понеже е близо до къщата ми; и вместо него ще ти дам лозе по-добро от него, или, ако ти се види добре, ще ти дам стойността му в пари.

А Навутей рече на Ахаав: Да ми не даде Господ да ти дам бащиното си наследство.

И Ахаав дойде у дома си тъжен и огорчен поради думата, която израелецът Навутей му каза, като рече: Не ща да ти дам бащиното си наследство. И като легна на леглото си, отвърна лицето си и не яде хляб.“ (3 Царе 21:1-4)

Пожеланието придава по-голяма сила на желанието, увеличава го безгранично. То е знак разкриващ дълбоко недоволство.

И тримата споменати герои се чувстваха добре в положението, в което бяха, но бяха въвлечени в трагедии.

И тримата смятаха, че ще бъдат по-добре, но това бе само в сферата на фантазиите.

Действителността показва обратното. Струва ли си да плащаме такава голяма цена. Христос със сигурност не я плати и ни даде пример за това.

Какво да правим с тези „фантазии“, които ми-

нават през мозъка ни, както и със своята неудовлетвореност?

Трябва дълго да се учим под ръководството на Святия Дух, като помним, че: Всичко мога чрез Онзи, Който ме укрепва.“ (Фил. 4:13)

Тази заповед ни разкрива тайната на вътрешната свобода.

Ти можеш да бъдеш щастлив в своя дом, със своето семейство, с това което притежаваш и накрая ще се почувствуваш свободен и щастлив с Христос.

Не пожелавай! Засяга ума!

Умът, средството с което решаваме дали да сме свободни или не, дали да кажем „да“ на тялото или „не“, дали да пожелаем греха или не.

Затова специалната задача на Сатана е да завладее ума ни.

Мъдрият Соломон поръчва на сина си и на нас: „*Повече от всичко друго що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота.*“ (Притчи 4:23)

НЕ ЛЪЖЕСВИДЕТЕЛСТВАЙ!

„Не свидетелствай лъжливо против близния си“

(Изход 20:16)

Тази заповед говори най-вече за лъжесвидетелстването в съда, за да защити личната свобода от съдебния произвол.

Фалшивият свидетел е бил строго наказван в древните общества. В Египет режели носа и уши на такъв. Римляните го хвърляли от скалата Тарпейян. В Израел наказвали със същото наказание, с което е трявало да бъде наказан обвиняемият. Това е т.н. правило на Галион.

Но тази заповед обхваща и „пасивната лъжа“, едно виновно мълчание, което очаква осъдения невинен, което не протестира срещу неправдите.

Следователно, целият проблем се свежда до въпроса за истината:

Какво е истина - питаше Пилат („Пилат му каза: Що е истина? ...“ Йоан 18:38).

Трябва ли да казваме цялата истина или да си излеем отровата чрез истината?

Истината или бруталната откровеност, която е преоблечена злонамереност?

Писанието изисква от нас да казваме „истината с любов“: „...а говорейки истината в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос“ (Ефесяни 4:15).

Възниква голям обществен проблем, когато си спомним за многобройните „лични въпроси“, автобиографии, сондажи на мнения, почерци. Това

търсene на истината ли е на личния частен живот?

Човек може да се окаже „лъжлив свидетел“ и когато прибръзано съди близния.

„Кой си ти, за да съдиш чужд слуга? Пред своя собствен господар той стои или пада. Но ще стои, защото Господ е силен да го направи да стои.“ (Римл. 14:4)

И тъй, всеки от нас ще отговаря пред Бога за себе си.

„Не лъжесвидетелствуй“ - вместо да говориш против близния си говори в негова полза.

„И чух силен глас на небето, който казваше: „Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос, защото се свали обвинителят на нашите братя, който ги обвинява денем и нощем пред нашия Бог.“ (Откр. 12:10)

Подобно на Исус стани защитник на истината.

Исус каза: „Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни...“

НЕ КРАДИ!

Изход 20:15

Тази заповед има двойно значение. Ето един коментар: Който открадне човека и го предаде... той непременно да се умъртви.

В Новият Завет също са споменати „търгувящите с роби“ (1. Тим. 1:10)

Нашето общество би имало голяма полза от внимателното разглеждане на този текст. Помислете за задържаните като заложници, за всичко, което ограничава индивидуалната свобода. На кратко тук се визира всяка експлоатация на човека от човека или държавата. Освен това съществува и всякакъв вид финансово насилие. Да откраднеш от заплатата, това означава да обграбиш времето на близния си. Ето какво казва Мартин Лутер: „Горко вам богаташи... Ето заплатите на работниците, които са жънали нивите ви, от които ги лишихте, вика на жетварите стигнаха до ушите на Господа на силите. Живяхте на земята разпуснато и разкошно, угоихте сърцата си като в ден на клане...“

Знаем ли как да зачитаме свободата на другия?

Ето какво мисли Исус: „Вие знаете, че управителите на народите господаруват над тях и големите им властвуват над тях. Но между вас няма да бъде така; а който иска да стане велик между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга; също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, а да служи и да даде живота Си откуп за мнозина.“ (Матей 20:25-28).

Зашто, ако бяхме примирени с Бога
чрез смъртта на Неговия Син,
когато бяхме неприятели, колко повече
сега, когато сме примирени,
ще се избавим чрез Неговия живот!
И не само това, но се и хвалим в Бога чрез
нашия Господ Исус Христос, чрез Когото
получихме сега това примирение.

Римляни 5:10-11

Но вие, възлюбени,
като изграждате себе си
върху своята пресвята вяра и като
се молите в Святия Дух, пазете себе си
в Божията любов,
като очаквате милостта на нашия Господ
Исус Христос за вечен живот.

Юда 1:20-21